

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Bajnai Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kozma Anna ügyvéd által képviselt alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 5.M.2906/2004. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 49.Mf.632.038/2009/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes és az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 49.Mf.632.038/2009/4. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, azon rendelkezését, amellyel a felperest 450.000 (négy százötvenezer) forint másodfokú részperköltség megfizetésére kötelezte a 182.000 (egyszáznyolcvankettőezer) forintot meghaladó részében hatályon kívül helyezi, egyebekben hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek

- tizenöt nap alatt - 73.000 (hetvenháromezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak

- felhívásra - 434.600 (négy százharmincnégyezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes 1963. július 15-étől állt az alperes alkalmazásában, 1996. július 1-jétől a V.T. vezetőjeként főosztályvezetői besorolással és igazgatói cím használatával. 2003. január 1-jétől „H” kategóriának megfelelő 1.000.000 Ft/hó személyi alapbérrel kellett volna besorolni, 2005. február 1-jétől ez 1.124.500 forint havi összeg lett volna. Ennek megfelelően kellett volna elszámolni a munkaszerződés alapján járó egyéb bérelemek és juttatásokat is. A felperes a bérkülönbözet megfizetése miatt 2003. március 21-én bírósághoz fordult, amely a jogerős ítéletében kimondta, hogy 2004. június 12-étől a felperes átlagkeresete 2.221.310 Ft/hó. 2004. szeptember 11-én a felperes jogviszonyát az alperes megszüntette, és a rendes felmondás jogellenessége és jogkövetkezményei miatt a felek között per volt folyamatban. Ennek során jogerősen megállapításra került, hogy a munkáltató jogellenesen járt el, a felperes munkaviszonya 2007. március 2-án szűnt meg, és az 2004. szeptember 12-étől került helyreállításra. A felperes 2004. október 25-én a jogviszony megszüntetésével kapcsolatos perben a munkabérén kívüli egyéb járandóság címén előterjesztette igényét azzal a pontosítással, hogy biztosítási szerződésből eredő kár jogcímén 13.610.426 forintban kérte marasztalni az alperest. Ezt az igényét arra alapította, hogy az alperes által a javára kötött biztosítási szerződés alapján a lejáratí idő után 16.306.584 forintot fizettek volna ki a számára, azonban megváltási összegként mindössze 2.636.258 forintot kapott a biztosítótól. A felperes később az ezen

a jogcímen előterjesztett követelését 9.465.930 forintra leszállította. A felperes a keresetében a 2004. szeptember 13-ától 2007. március 2-áig terjedő időre a 2004. május 12-ei átlagkeresetet bázisadatnak tekintve, és azt a szellemi foglalkozásúaknál megvalósult átlagos béremelkedéssel növelve jelölte meg kb. 70.000.000 forint összegben, amelybe beszámítani kérte a munkáltató által korábban kifizetett összeget, és a 104.400 forint munkanélküli ellátást, továbbá nem tartott igényt a keresőképtelenség idejére számítandó bérre. A felperes ezenkívül gépjármű, és mobiltelefon használat elmaradásából eredő kártérítési jogcímet jelölt meg 2.382.146 forint, valamint 229.108 forint összegben. Egyebek mellett átalánykártérítésként 12 havi átlagkeresete megfizetését is kérte. Az alperes 2008. szeptember 17-én viszontkeresetet terjesztett elő a felperesnek nyújtott lakáskölcsönből eredő tartozás és kamatai címén 2.146.563 forint összegben. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 5.M.2906/2004/47-II. számú ítéletével a felperes keresetének részben helyt adott, és egyebek mellett kötelezte az alperest elmaradt munkabérként 43.183.110 forint beszámításával 70.335.174 forint és annak kamata, átalánykártérítésként 4.442.620 forint és annak kamata megtérítésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 2.146.563 forint és annak kamata megfizetésére az alperes részére. A munkáltatót 960.000 forint perköltség viselésére kötelezte 900.000 forint illeték fizetés mellett. Az elmaradt munkabér körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy amennyiben a felek az összehasonlítás alapjául szolgáló munkavállalói körben és a bérfejlesztések éves mértékében megállapodásra jutnak, egyező nyilatkozatot tesznek, ezen előadásuk az ítélezés alapjául szolgálhatott volna. Ennek hiányában a bíróságnak abból kellett kiindulnia, hogy a bázisadatként a felperes (különbféle elemekből számított) havi és napi átlagkeresete szolgál, és ehhez képest annak lehet jelentősége, hogy az alperesnél az átlagkeresetek átlagosan miképpen emelkedtek, illetve változtak. Kiegészítő szabályként a bíróság az Mt. 184. § (3) bekezdését alkalmazhatta. Mivel az alperesnél a felperessel azonos munkakört betöltő munkavállaló nem volt, ezért a „M-ban” megvalósult átlagbér-növekedés nem lehetett a számítás alapja. Nem szolgáltatott adatot az alperes az adott szervezeti egységnél megvalósult átlagbér-növekedésre, de ilyen adatszolgáltatást a felperes maga sem kért. Ebből következően az időközi béremelkedés az alperesnél megvalósult átlagos béremelkedés alapján volt megállapítható. A bíróság a számítások alapjául elfogadta az alperesnél a szellemi foglalkozásúaknál megvalósult átlagos béremelkedést.

A gépjármű használat, illetve a mobiltelefon használat elmaradásából eredő kár megtérítése körében a bíróság hivatkozott az Mt. 153. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra. E szerint a munkáltató azon költségek megtérítésére kötelezhető, amelyek a munkával kapcsolatos kötelezettségek teljesítése során merültek fel. Ebből következően ilyen költségek hiányában azok megtérítésére

a munkavállaló nem tarthat igényt. A gépjármű és a telefonhasználat a munkaviszony fennállása alatt azzal az előnnyel járt a felperes számára, hogy azt a saját céljaira is használta. A munkaviszony megszüntetésekor az autó és a mobiltelefon leadása miatt a felperes ettől az előnytől elesett, azaz kára keletkezett. A munkaviszony megszüntetésekor azonban ezen igényei már felmerültek, azaz a kártérítés 2004. szeptember 12-ével esedékessé vált. Mivel az igényét 2008. január 11-én terjesztette elő, a követelése mindkét jogcím tekintetében elévült.

Az átalánykártérítés összegét az elsőfokú bíróság 2 havi átlagkeresetben jelölte meg, értékelve az alperesnél fennállt 40 éves munkaviszonyt, és azt, hogy a munkáltató lényegében indokolás nélkül szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A bíróság azonban figyelembe vette azt is, hogy a felperes 2005. márciusától nyugellátásban részesült, így a munkaviszony megszüntetése ellenére csupán néhány hónapig volt ellátatlan, és 2007. márciusától már betöltötte az öregségi nyugdíjkorhatárt. A munkaviszonyát lényegében eddig az időpontig helyreállította a bíróság, azaz részére elmaradt munkabér megfizetéséről rendelkezett. Öregségi nyugdíjasként a munkaviszonya rendes felmondással már indokolás nélkül is megszüntethető lett volna. A bíróság azt is értékelte, hogy a felperes 1 havi átlagkeresete 2007. évre már 3.128.373 forintra módosult, azaz a minimálbér közel 48-szoros összegére volt jogosult. A felperes és a munkáltató 2000. augusztusában megállapodást kötött arra vonatkozóan, hogy az alperes 2000. július 3-ai kockázatviselési kezdőnappal biztosítási szerződéseket köt, amelyben elsődleges kedvezményezett az alperes. Ugyanitt a munkáltató kötelezettséget vállalt arra, hogy a biztosítási tartam leteltét követően, vagy munkaviszony megszüntetés esetén a kedvezményezetti pozíciót a munkáltató átengedi a munkavállalónak. Az alperes az A.B.-val kötötte meg az életbiztosítási szerződést, amelyben az egy éves díjat 1.901.952 forintban határozták meg. A lejárat időpontjaként 2007. július 31-ét jelölték ki. Az alperes 2003. október 9-ei keltezéssel értesítette az életbiztosítással érintett munkavállalókat, hogy az A.B.-nál a biztosítást megszünteti és hozzájárulás esetén egy másik biztosítóhoz viszi át. A keresőképtelen állományban lévő felperes részére ezt az értesítést csak 2004. májusában adták át, így az egykor megkívánt nyilatkozatot már nem tehetette meg. 2004. július 14-én a felperest a biztosító arról tájékoztatta, hogy a megállapodást 2003. év végén az alperes felmondta. Tájékoztatása szerint „ilyen esetben a biztosított léphet a szerződő helyébe, és választása szerint a díjfizetés fenntartásával érvényben tarthatja lejáratig a biztosítást vagy élve a rendelkezés jogával az aktuális visszavásárlási összeg kifizetésével megszüntetheti a biztosítást”. A felperes 2004. augusztus 6-án bejelentette az igényét a kötvény visszavásárlására, amelynek alapján 2.696.158 forintot fizettek ki a részére. Mivel a felperes volt az, aki a szerződést a visszavásárlási igénye bejelentésével ténylegesen megszüntette, nem

kérheti az eredeti lejáratí időben esedékes összeg kártérítésként történő megfizetését.

A viszontkereset körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes maga sem vitatta, miszerint a tartozása visszafizetésére nem került sor. Annak, hogy a szerződés a munkáltató és a munkavállaló között jött létre, csupán annyi jelentősége van, hogy az alperes a Pp. 349. § (3) bekezdése szerint a tartozás megfizetése iránti igényét viszontkereset formájában munkaügyi perben is érvényesítheti, noha a felek között polgári jogi szerződés jött létre. A mindkét fél fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 49.Mf.632.038/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az átalánytérítés összegét 13.327.860 forintra és kamataira, az elsőfokú perköltséget 1.102.000 forintra felemelte. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Kötelezte az alperest 434.600 forint fellebbezési eljárási illeték viselésére, megállapította, hogy az illeték ezt meghaladó részét a felperes helyett az állam viseli. Kötelezte a felperest 450.000 forint másodfokú részperköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság nem találta hiányosnak az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettségét. Arra, hogy az összehasonlítható munkavállaló hiányában az Mt. 184. § (3) bekezdését kell alkalmazni, szükségtelen volt kioktatni az alperesi képviselőt. Az összehasonlító dolgozói kör tekintetében az az alperesi álláspont, miszerint a 22-es és a 24-es kategória átlagát kellene figyelembe venni, a másodfokú bíróság szerint mint összehasonlító dolgozó adata „már nagyon tág”, mivel nem azonos szervezeti egységnél azonos munkakört betöltő személyekről van szó. Ennek folytán a másodfokú bíróság - egyetértve az elsőfokú döntéssel - a fellebbezést alaptalannak találta. A gépkocsi- és telefonhasználattal kapcsolatos kárigény elévülése tekintetében helyesnek ítélte az elsőfokú ítéletet. A „céges autó” és telefon 2004. szeptember 12-étől nem állt a felperes rendelkezésére, az ekkor történő igénybejelentést semmi sem akadályozta volna, a 2008. január 11-ei igényérvényesítés pedig már a 3 éves elévülési időn túl történt. A biztosítási szerződéssel kapcsolatban igényelt kártérítés tekintetében ugyancsak helytállónak találta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját. A felperesnek itt kára sem származott, de még az alperes jogellenes magatartása sem állapítható meg. A biztosítási szerződést ugyanis nem az alperesi díjfizetés elmaradása szüntette meg, mert ahogy az egyértelműen kitűnik a felperes által csatolt, biztosítótól származó tájékoztató levélből, a felperes a díj továbbfizetésével a szerződést fenntarthatta volna. A felperes választotta a visszavásárlást, ami a Ptk. 565. § értelmében a szerződés megszüntetéséhez vezetett. A lakáskölcsönre vonatkozó felek közötti szerződés egyértelműen polgári jogi szerződés, és ezen nem változtat az sem, hogy ez amiatt jöhetett létre, mivel a felek között munkaviszony volt. A másodfokú bíróság utalt az EBH.2004.1069. számú határozatra, miszerint a munkáltató és a munkavállaló által kötött

kölcsönszerződéssel kapcsolatos jogvita elbírálása a munkaügyi bíróság hatáskörébe csak akkor tartozik, ha a kölcsönszerződésre alapított követelést a felek közötti munkaviszonyból származó munkaügyi perben érvényesítik. Ebből következően a felperessel szembeni igény a munkaügyi perben érvényesíthető volt ugyan, de polgári jogi igényként, 5 éves elévülési idővel. Az elsőfokú bíróság nem vette kellő mértékben figyelembe a felperes M-nál eltöltött folyamatos, 40 évet meghaladó munkaviszonyát és azt, hogy ezt a jogviszonyt a kollektív szerződés szerint csak különösen indokolt esetben lehetett volna megszüntetni rendes felmondással. Az írásos felmondás indokai sem bizonyultak jogszerűnek. A másodfokú bíróság értékelte a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos alperesi többszörös jogsértést, ezért 6 havi átlagkereset mértékéig tartotta megalapozottnak a felperes követelését. A jogerős ítéletet mind a felperes, mind az alperes felülvizsgálati kérelemmel támadta. A felperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte a másodfokú bíróság által megállapított perköltség összegét. Álláspontja szerint az átalánykártérítésnek a perköltségnél való figyelembevétele súlyosan jogsértő. A másodfokú bíróság által jogellenesen értékelt kb. 8.000.000 forint átalánykár összegnek a fellebbezett részek perértékéből történő levonásánál a felperes kb. 14.300.000 forint értékben lett pervesztés, így a pervesztesség különbözete legfeljebb „7.300.000” forint lehet, feltéve, hogy a felperesi fellebbezett igények elutasítása megalapozott és jogszerű. A felperes csak az ún. munkabér perben hozott másodfokú ítéletet követően kerülhetett abba a helyzetbe, hogy a „M-ba” tartozó valamennyi igényét teljeskörűen, és számszerűleg megjelölve érvényesíthesse. Csupán erre tekintettel is az igény elévülése az Mt. 11. § (3) bekezdése alapján nyugodott. A felperes a másodfokú ítéletet követő 6 hónapon belül, azaz 2008. január 11-én pontos, számszerű keresetet terjesztett elő a másodfokú bíróság által a munkabér perben jogerősen megállapított „M-ra” tekintettel. Tehát a „6 hónapon belüli” törvényi tényállási elem is megállapítható. Figyelembe kell venni a felperesnek az alpereshez közvetlenül írt, de válasz nélkül hagyott levelét, valamint az elsőfokú bírósághoz 2007. augusztus 7-én érkezett beadványát, amelyek egyértelműen megszakították az elévülést. A felperes az átalánykártérítés körében változatlanul 12 havi átlagkeresetnek megfelelő összegre tart igényt. Álláspontja szerint vizsgálni kell, hogy formai vagy tartalmi szempontból minősítette-e jogellenesnek a bíróság a jogviszony megszüntetését, történt-e munkavállalói kötelezettségszegés, továbbá a munkavállaló életkorát, a fennálló munkaviszonyának időtartamát, illetve hogy sikerült-e újabb munkaviszonyt létesítenie, és ha igen, akkor ez mennyiben tér el a korábbi foglalkoztatásától. Valamennyi feltétel együttes értékelése mellett a jogerős ítélet tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a jogsértéssel 6 havi átlagkereset áll arányban. A bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a perben rendelkezésre álló iratokat, vagyis az alperes és a felperes közötti megállapodást,

amelyben az alperes munkáltató kötelezettséget vállalt arra, hogy a felperes munkaviszonya alatt a biztosítási szerződés díját fizeti. Mivel a munkáltató ezt nem teljesítette, a biztosítási szerződés ezen alperesi magatartás következtében a jogszabály erejénél fogva szűnt meg. A felperes álláspontja szerint a felek között a lakáskölcsön visszafizetésével kapcsolatos szerződés az Mt. 7. § (6) bekezdésében körülírt, munkaviszony keretében létrejött megállapodás, így arra az Mt., és nem a Ptk. szabályai vonatkoznak, tekintettel a Ptk. 1. § (1) bekezdésében foglaltakra (lex speciális elve). Ha pedig a felek közötti megállapodás a munkaviszony keretébe tartozik, akkor arra az Mt. 11. §-a szerinti elévülési szabályokat kell alkalmazni. Ezt erősítik meg a kölcsönnel kapcsolatos járulékos kérdések, továbbá az, hogy a felperes ismeretei szerint az alperes pénzügyi tevékenység folytatására alapító okirata szerint sem jogosult, tehát hitelt még munkavállalója részére sem nyújthat. Már ez a tény is kizárja azt, hogy a felek közötti szerződésre a Ptk. szabályai lennének az irányadóak. Az alperes elsődleges felülvizsgálati kérelme az elmaradt munkabér összegét 43.183.110 forint beszámításával 70.335.174 forint összegben megállapító jogerős ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezésére, és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. Másodlagosan ezen rendelkezés megváltoztatását kérte az alperest elmaradt munkabér címén terhelő marasztalási összeg 43.183.110 forint beszámításával 63.079.602 forint összegben történő megállapításával. Kérte továbbá a felperes perköltségben való marasztalását is. Az alperes hivatkozása szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. §-át, a Pp. 221. §-át, illetőleg az Mt. 100. § (6) bekezdését, az Mt. 152. §-át, továbbá az Mt. 184. § (3) bekezdését. Az alperes álláspontja szerint sem a munkaügyi bírósági, sem a másodfokú eljárás során semmiféle olyan adat nem került beszerzésre, amely kimutatta volna, hogy a felperes szervezeti egységében, a V.T.-n volt-e olyan munkavállaló, aki a felperes munkakörével azonos munkakörben került foglalkoztatásra, illetve azt, hogy ezen szervezeti egységnél foglalkoztatott munkavállalók milyen mértékű bérfejlesztésben részesültek. Ilyen bizonyítás nem folyt annak ellenére, hogy az Mt. 184. § (3) bekezdését mindkét fokú bíróság elfogadta az ítélezése alapjául, egyáltalán nem az ott írtakat alkalmazva, hanem munkakörtől és szervezeti egységtől függetlenül, az alperes valamennyi szellemi állományú munkavállalójánál megvalósult bérfejlesztési mértéket véve alapul. Nyilvánvaló, hogy az alperes teljes szellemi állományába nem kizárólag a felperessel azonos munkakörben, hanem kizárólag a felperessel azonos szervezeti egységben foglalkoztatott munkavállalók sorolhatók, illetőleg a „szellemi állomány” nem jelent szervezeti egységet. Az alperes hivatkozása szerint a „M-ba” sorolt munkavállalók béradataiból kell kiindulni, ugyanis e kategóriába sorolt munkavállalók voltak azok, akik a felperessel azonos elvek szerint részesültek

bérfejlesztésben. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmeket a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felperes felülvizsgálati kérelme kis részben alapos, míg az alperes felülvizsgálati kérelme megalapozatlan.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újra értékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].

Az Mt. 184. §-ának (3) bekezdése értelmében a munkabér-növekedés mértékének meghatározásánál a munkáltatónak a károsultat a sérelem bekövetkezésekor foglalkoztató szervezeti egységénél a károsulttal azonos munkakört betöltő munkavállalók ténylegesen megvalósult átlagos, éves bérfejlesztésének (átlagkeresete változásának) mértéke az irányadó. Azonos munkakört betöltő munkavállalók hiányában a módosítás alapjaként a szervezeti egységnél ténylegesen megvalósult átlagos, éves bérfejlesztést (átlagkereset-változást) kell figyelembe venni. Az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy az alperesnél a felperessel azonos munkakör betöltő munkavállaló nem volt, ezért a „M-ban” megvalósult átlagbér-növekedés nem szolgálhatott a számítás alapjául. Az időközi béremelkedés az alperesnél létrejött átlagos bérnövekedés alapján volt rögzíthető. Ítéleti bizonyossággal megállapíthatóan az alperes nem igazolta, hogy a „M-ba” sorolt munkavállalók voltak kizárólag azok, akik a felperessel azonos elvek szerint részesültek bérfejlesztésben. A másodfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy az alperes által hivatkozott kategóriába tartozó személyek nem tekinthetők azonos szervezeti egységnél, azonos munkakört betöltőnek, így kizárólag a 22-es és a 24-es kategóriában megvalósuló bérfejlesztés nem volt alkalmas a felperes bérnövekedése megállapítására, erre az alperes a felülvizsgálati kérelmében is alaptalanul hivatkozott. Helytállóan állapították meg az eljáró bíróságok a gépkocsi- és telefon használattal kapcsolatban előterjesztett igények tekintetében, hogy azok elévültek, mivel sem nyugvás, sem megszakítás nem történt. Az autó és a telefon 2004. szeptember 12-étől már nem állt a felperes rendelkezésére, és semmi sem akadályozta ezen időponttól kezdődően az igénye előterjesztésére. A 2008. január 11-ei igényérvényesítési időpontban pedig a 3 éves elévülési idő lejárt (Mt. 11. §), az adatszolgáltatásra vonatkozó 2007. augusztusi kérelem pedig nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, mivel ez igényérvényesítésnek nem értékelhető. Helytállóan állapították meg a biztosítási szerződéssel kapcsolatban igényelt kártérítés összegét illetően az eljáró bíróságok, hogy a szerződést nem az alperesi díjfizetés elmaradása szüntette meg. A felperes a díj további folyósításával a szerződést fenntarthatta volna, ehelyett azonban a visszavásárlást választotta, ami a Ptk. 565. §-a szerinti

szerződés megszüntetést eredményezte. Saját választására figyelemmel pedig alaptalan az ebben a körben előterjesztett kártérítési követelése. Az Mt. 100. § (4) bekezdése szerint ha a munkavállaló nem kéri, vagy a munkáltató kérelmére a bíróság mellőzi a munkavállaló eredeti munkakörébe történő visszahelyezését, a bíróság a munkáltatót - az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelésével - a munkavállaló legalább 2, legfeljebb 12 havi átlagkeresetének megfelelő összeg megfizetésére kötelezi. A fentiekből következően tehát az átalánykártérítés mértékét a törvény és a kialakult bírói gyakorlat értelmében elsősorban a jogsértés súlyossága határozza meg (BH.2006.337.). A másodfokú bíróság valamennyi körülmény részletes értékelésével (Pp. 206. §) döntött az átalánytérítés mértékéről, e körben jogszabálysértés nem volt megállapítható, felülmérlegelésnek nem volt helye. Ugyancsak helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felek közötti lakáskölcsönre vonatkozó szerződés polgári jogi szerződés, aminek alapja nyilvánvalóan a felek közötti munkaviszony. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint ezen kölcsönszerződéshez kapcsolódó jogvita csak akkor tartozik a munkaügyi bíróság hatáskörébe, ha a felek közötti munkaviszonyból származó munkaügyi perben érvényesítik [Pp. 349. § (3) bekezdés]. Helyes az a másodfokú bírósági érvelés, hogy a felperessel szembeni követelés ugyan érvényesíthető volt a munkaügyi bíróság előtt, de csak a polgári jogi igényként az 5 éves elévülési szabályok figyelembevételével. A felek között érvényes kölcsönszerződés jött létre, így a visszafizetés szempontjából közömbös azon felperesi érvelés, hogy az alperes pénzintézeti tevékenységet nem folytat, hitelt a munkavállalója számára sem nyújthat. Alappal hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon állapította meg a felperes által fizetendő perköltség összegét. A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 81. § (2) bekezdés alapján módosította a felperest terhelő másodfokú perköltség mértékét. A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, azon rendelkezését, amellyel a felperest 450.000 forint perköltség fizetésére kötelezte, a 182.000 forintot meghaladó részében hatályon kívül helyezte, egyebekben hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) és (4) bekezdése alapján a felperes perköltség fizetési kötelezettsége - a pervesztesség-pernyertesség arányára is figyelemmel - a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul. Az alperes az adott ügyben még irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján köteles a pervesztessége arányában megfizetni az eljárás illetékét, míg a felperest terhelő illetéket az állam viseli ugyanezen rendelet 2. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

Budapest, 2010. december 8.

*Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Mészárosné dr. Szabó
Zsuzsanna s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő*